

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra a v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupené JUDr. Petrem Dočekalem, advokátem se sídlem Gogolova 228/8, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, čj. OAM-593/ZA-ZA14-K08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2015, čj. 1 Az 8/2015 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015 neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Zdůvodnil, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, pro něž by jí žalovaný mohl udělit azyl podle § 12 až 14 zákona o azylu. Za důvod neochoty vrátit se do vlasti označila obavy z povolání ke službě zdravotnického pracovníka v ozbrojených silách vzhledem k tomu, že v srpnu 2014 obdržela předvolání k dostavení se na vojenskou správu. Neuvedla, že by případný výkon služby zdravotnického pracovníka mohl být uplatněn diskriminačně. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, čj. 4 Azs 4/2004 - 49 (*pozn.: jedná se o rozsudek čj. 5 Azs 4/2004 - 49*), podle něhož odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu, není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.

[3] Dále se městský soud ztotožnil s tím, že nebyly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyni nehrozí vážná újma, neboť pochází ze západu Ukrajiny, kde je situace klidná. V zemi původu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by pro žalobkyni mohly znamenat vážnou újmu. Soud souhlasil také s tím, že nebyly naplněny důvody ani pro udělení doplňkové ochrany

za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně mohla svou pobytovou situaci řešit dle zákona o pobytu cizinců.

III.

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spatřovala v tom, že již v průběhu správního řízení doložila předvolání ke službě zdravotnického pracovníka k bojům v Doněcké a Luhanské oblasti. Poukázala na to, že v České republice mají povolený trvalý pobyt její nezletilé děti a manžel. Soud se však bez podrobnějšího zkoumání spokojil se zdůvodněním správního orgánu, že situace na západě země, odkud stěžovatelka pochází, je klidná a v zemi původu neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Stěžovatelka tedy namítla, že se soud dopustil zásadního pochybení, neboť nevypořádal všechny námitky účastníků řízení. Skutečnost, že stěžovatelka pochází ze západní části Ukrajiny, není dle jejího názoru dostatečnou a spolehlivou zárukou toho, že jí jako zdravotnímu pracovníkovi povolanému do ozbrojeného konfliktu nehrozí újma vážného ohrožení života. Upozornila na střety mezi vládními vojsky a proruskými separatisty i po novém příměří, které mělo platit od 1. září 2015. Také zdůraznila právo na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Poukázala na nízký věk svých dětí (5 let a 4 roky) a hledisko nejlepšího zájmu a blaha dítěte uplatňované při aplikaci čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje své rozhodnutí i rozsudek soudu za souladné s právními předpisy, a odkázal na správní spis. Stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za niž by byla pronásledována. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není ani snaha stěžovatelky žít v České republice se svou rodinou.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení čj. 1 Azs 13/2006 - 39, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že odmítáním nástupu k výkonu základní vojenské služby jako tvrzeným důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany se zabýval například v rozhodnutích čj. 5 Azs 18/2008 - 83, 4 Azs 244/2006 - 93 a 5 Azs 4/2004 - 49, přímo ve vztahu k Ukrajině např. v rozhodnutí čj. 6 Azs 290/2014 - 39.

[8] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. usnesení o odmítnutí kasační stížnosti nemusí být odůvodněno.

[9] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. ledna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu